

Volgens mij is het belangrijk om zulke gevoelens te hebben. Dan is je man toch meer dan alleen een vriend? Toch mis ik Alex en mijn gezin na de scheiding. De geluiden en de sfeer van een huis dat leeft, is er ineens niet meer. Je hebt niet in de gaten wat gemis aan geluiden met je kan doen, totdat het zover is. De stilte voelt verrassend leeg, ondanks al mijn afspraken met vrienden. Ik houd van veel mensen, maar het is mede door Joep dat mijn leven op zijn kop werd gezet.

Ik zit in de hoek van mijn bank, waar ik altijd ga zitten als ik onrustig ben. Soms zit mijn hoofd zo vol, dat ik daar nauwelijks vandaan kan komen. Gelukkig komt mijn kat net binnen via het kattenluikje. 'Henkie, hoe is het kereltje? Wil je wat brokjes?' Daarom moet ik toch even opstaan. Henkie heeft brokjes gegeten en draait rondjes op mijn schoot. Plof, hij ligt ineens op de warme deken die over mijn benen ligt. Ik aai Henkie en sla met mijn andere hand een nieuwe, lege bladzijde open. Met mijn pen schrijf ik nog enkele zinnen op, totdat ik echt zo moe ben dat mijn pen en Poekie van schoot vallen. De mindfulness-muziek maakt mijn ademhaling wat rustiger. Ik denk terug aan de momenten die ik tot nog toe met Joep heb gehad, terwijl de rustgevende muziek me nog slaperiger maakt.

We zitten met ons tweeën in de fauteuil.

'Hier moet je dit zien.' Joep wijst naar een plaatje in een tijdschrift. Er zijn twee zwanen op een foto afgebeeld, waarvan de halzen in elkaar verstrengeld zitten.

'Wat zijn die zwanen lenig, jij zou dat ook wel kunnen met je lange nek,' lacht Joep en glijdt zachtjes met zijn brede hand om mijn nek heen. We raken elkaar die middag steeds aan. Joep stuurt sneller aan op meer. Het komt erop neer dat we uiteindelijk seks hebben met coïtus. Onze lichamen komen volledig samen. Het condoom blijkt niet meer goed te zitten, en toch, we merken dat niet. Het is eraf gegleden. Ik schrik me rot, want het voelt niet goed. Joep doet daar nonchalant over.

'Kan toch gebeuren?' geeft hij als reactie op mijn ongemak.

Van schrik heb ik mij enkele weken later toch laten testen op chlamydia en gonorroe. Joep! Weet ik wel genoeg over hem? Het kan maar zo zijn dat hij ... Nee, dat ook weer niet. Ik ben gewoon te verliefd en die momenten die we samen hebben, moeten gewoon mooi zijn. Over de toekomst spreken we niet. We leven in het moment. Joep laat zich niet binden. Daarbij wil ik mezelf beter leren kennen op intiem vlak.

‘Kan ik een soa-test doen?’ De huisarts geeft er mij eentje mee voor thuis en stelt mij op mijn gemak.

‘Als je ergens over in zit, gewoon langskomen hoor!’ De andere soa’s hoeven niet te worden getest, want die worden meegenomen tijdens mijn plasma-onderzoeken. Daarom is deze chlamydia en gonorroe test van de huisarts voldoende. Daarbij ga ik iedere maand naar de bloedbank.

Ik heb een week na ons ‘ongelukje’ een afspraak bij de bloedbank. Ik heb daardoor wel veel geleerd over incubatietijd.

‘Hier is je vragenlijst, je kent het, hè?’ De vrouw achter de balie heb ik al veel vaker gezien. Ze heeft erg zwart haar waardoor haar gezicht zo bleek ziet. Ze zou ook wel wat rood bloed kunnen gebruiken. Je kunt hier zowel bloed als plasma doneren. Ik ga zitten bij een tafeltje en vul de vragen in. Daar heb ik nooit moeite mee gehad. Daarom geef ik immers plasma. Ik ben dankbaar voor mijn gezondheid. Ik ga iedere maand naar de bloedbank. Elke donatie wordt gecontroleerd op HIV, Hepatitis B, Hepatitis C en syfilis. Als blijkt dat je een infectieziekte hebt, dan hoor je dat van de bloedbank. Daar doe ik het natuurlijk niet voor. Al die soa’s hebben altijd erg ver van mij afge staan. Plasmadonor zijn, heeft zo zijn voordelen. Ik ben er al zeker veertig keer geweest. Het is een rustmoment. Je ligt op een speciale ligstoel die in verschillende standen kan. Iedereen zou zo’n stoel wel thuis willen hebben. Je krijgt een infuusnaald in een ader van je arm. Ik concentreer mij op dat moment

altijd op het tikken van de grote klok. Meestal gaat het prikken goed. Een enkele keer komt het tegen een klepje van een ader aan, maar dat is gelijk te verhelpen door de naald iets te verplaatsen. Het valt mij altijd reuze mee en het voelt goed om plasma te doneren. Ik lees vaak een tijdschrift, terwijl het plasma wordt opgevangen in een zak. Mijn gezondheid is goed en zo kan ik iets voor de medemens betekenen. Hoofdpijn en buikpijn zijn mij haast vreemd. Overgeven? Verhoging? Ik was nooit ziek thuis. Rugpijn of andere fysieke klachten ken ik ook niet. Tijdens mijn contacten met Joep heb ik die ene keer pas na vier maanden plasma kunnen en willen geven. Vier maanden wachten vanwege de incubatietijd.

De vragen zijn niet moeilijk. Heeft u griep gehad? Nee. Heeft u medicijnen? Nee. Later kom ik bij een lastige vraag waar ik langer over na moet denken. Heeft u onveilige seks gehad? Ik denk terug aan dat ene moment, dat moment zonder condoom. Mijn pen blijft hangen boven de vraag. Als ik nee doorstreep, moet ik naar huis. Waarom heb ik hier thuis niet over nagedacht? Ineens voelt het alsof ik een cijfer zal krijgen voor de vragen. Met een beklemmend gevoel vul ik de rest van de vragen nog in. Na het invullen word ik binnengeroepen door de arts, die in haar eigen artsenkamer werkt. Voordat je in de stoel gaat zitten om plasma te doneren, meet de arts je bloeddruk en prikt in je vinger om je hemoglobinewaarde (ijzergehalte) te bepalen.

‘U heeft vraag 40 niet ingevuld? Heeft u onveilige seks gehad?’

‘Ja, het was niet lang,’ vertel ik haar. Wat een stom antwoord, onveilig is onveilig. Het leven van Joep is mij nog net wat te vaag. Er komen allerlei onrustige gedachten in mij op. Beschaamd kijk ik de arts aan.

‘U kunt dan vandaag helaas geen plasma geven. Is niet erg hoor, komt vaker voor,’ zegt de lieve arts. ‘Wat fijn dat u zo eer-